

Kedves Testvérek!

Az Egyház Jézus eljövételéről három féle értelemben beszél. Először arról, hogy 2000 évvel ezelőtt belépett a világba és megszületett Betlehembe. Másodszor beszél arról, hogy a világ végén dicsőségesen eljön. Harmadszor beszél arról, hogy eljön személyesen hozzánk. Azt szoktuk mondani, hogy adventkor Jézus eljön és kopogtat szívünk ajtaján. Az idei adventben megérkezhet-e hozzánk, mert otthon vagyunk, nemcsak a testünk a lelkünk is.

Háromszor is elhangzik, hogy a pusztába kiáltónak ez a szava. Keresztelő János meghirdeti a pusztában azt, hogy „Térjete meg és tartsatok bűnbánatot!”, és ezért az emberek a pusztába mennek ki, hogy ott megtisztuljanak bűneiktől. Arról szeretnék beszélni, hogyha mi próbálnánk az evangélium kapcsán odamenni Keresztelő Jánoshoz, ott kérni a bűnbánat keresztségét, hogy akkor ez mit jelentene? Csak ki kéne menni a pusztába, hát nagyon egyszerűen ezt jelentené. Mit jelentene számunkra 2025 karácsonya előtt kimenni a pusztába?

Válaszomat egyetlen mondatban is meg tudnám adni: Ma nekünk kimenni a pusztába, azt jelenti, hogy kikapcsolom a telefonomat. Ez a pusztaság. De most azt mondja a szentíró, hogy hát egész Jeruzsálem kiment a pusztába, és azt mondta, Júdea vidéke kiment a pusztába, az pedig mit jelent? Mondjuk a három nap pusztai vándorlás oda, most körülbelül lehet valakinek több, három nap vissza, tehát a pusztaság az hat nap telefon nélkül.

Hogyha az ember kimegy a pusztába, akkor ott óriási lehetősége van arra, hogy tényleg magával is találkozzon. Mert amikor online vagyok, akkor olyan sok mindennel tudok találkozni, ami pont megakadályozza, hogy tényleg találkozzak magammal.

A ma emberének, a ma átlagemberének szorongásszintje 30 évvel ezelőtt diagnózis után kiáltott volna, és azt mondta volna a pszichiáter, hogy „Önök egy folyamatos szorongásos zavara van.” Ma pedig ez elfogadott. Ha kikapcsolom a telefont, akkor hirtelen megjelenik az alacsony töltöttségi szorongás, a telefontól való távolságból adódó szorongás, ezek a mai ember szorongásai ez az: alacsony töltöttségi szorongás. Akkor ezt kikapcsolom, és kibírom egy-két napig, egyszer csak megjelennek a tisztességes félelmek. Olyan igazi, rendes emberi félelmek. Az ember kint van a sötétben, vagy kint van ott, tényleg valahogy meg kell az életet oldani, rendes félelmeink támadnak. És ezek a rendes félelmek lesznek, ezek közel visznek bennünket saját magunkhoz.

Jézusnak van mondata, amit még a föltámadás után, hányszor elmond: „Békesség nektek!” Biztatja őket, hogy ne féljenek. Erre hivatkozott II. János Pál a híres „Ne féljete!” felhívásával. Azért merek erről beszélni, mert Jézusnak van egy olyan mondata is, amit sokáig egyáltalán nem szerettem, de most már egyre jobban látom ennek a jelentőségét. Hogy egyszer azt mondja: „Ne attól féljete, aki megöli a testet, féljete inkább attól, aki az ember testét, de főképp a lelkét képes elveszejteni és tönkretenni!” Hogy Jézus, aki annyiszor beszélt arról, hogy ne féljete, azért volt egy olyan mondata, hogy van azért az a félelem, amit az ember lehet, hogy a pusztaság mélyén él át. Amikor rájövök, hogy az én igazi nagy félelmem tulajdonképpen ez, nem az, hogy lemerül a telefonom, hogy tényleg vannak jogos nagy félelmek. De nekem mi az? Milyen érdekes, a ma emberét mi érdekli? Hát a vágyaim, a legmélyebb vágyaim. De a pusztában lehet, hogy úgy találkozhatnék magammal, ahogy sehogy másképp, ha meg tudnám mondani, valójában a szívem – nem is a legmélyén, de majdnem ott – (mélyén) mik az én félelmeim? Hogy én ezekkel a félelmekkel aztán valamit tudjak kezdeni, hogy szembe nézzek velük.

Következő: a pusztában meglep bennünket az unalom. Biztos, hogy az unalom meglep. Hogy mondjam, egy kis pici adalék, hogy miért is erről beszélek? „Kiment egész Júdea vidéke, és Jeruzsálem lakói a pusztába.” És tudjátok, elképzeltem ezt, hogy nekiállunk kimenni a pusztába. De mi jelent meg előttem? Az jelent meg előttem, hogy a kényelmes buszokra

föülünk, ott, pont a puszta közepén ki is van írva, hogy Puszta, akkor pont a parkolóban megállunk, és akkor mindenki elrohan pisilni. Utána pedig keresünk valami olyan nagyon pusztás pusztát, de az is, hogy ki van ám dolgozva, hogy jól lehessen fotókat készíteni. Megjelenik a tevés, hogy bizonyos összegér fel lehet ülni a tevére, mint a sivatag jelképére. Mindenki veszi elő a telefont a pusztában, és fényképezgetnének magunkat, és keresnénk azt, hogy hol van jó puszta háttér a jó puszta fotóhoz.

A pusztában ott telefon nélkül nincs azonnaliság. Azt lehetne mondani, hogy a pusztában egyáltalán nincs azonnaliság. De a pusztában van itt és most, de nincs azonnaliság. A pusztában átélhető az, hogy az idő elmúlik. Hogy az, amit nem tettem meg, mondjuk rájöttem, hogy mit kéne magammal tenni, és amit aznap nem tettem meg, azt már soha többet nem tudom megtenni, mert elmúlt az a nap, mert lement a nap, és egy ideig sötét van. Ezért nincs azonnaliság, de érzékeny lehetek arra, hogy mikor minek van itt az ideje.

A következő, hogy a pusztában nincs kilépés. Megunom? Bosszant engem? Nem akarom? Már ki is léptem. Nem, a pusztában nincs kilépés. A pusztában az ember megéli azt – és ezt kérdésként teszem föl –, hogy mennyire vagyok benne az életemben?

A következő, hogy a pusztában minden élőben van. Hogy a pusztában egyszer csak fölfedezem azt, hogy én egyáltalán élek. A pusztában látom a növényeket és az állatokat, hogy milyen elképesztő sokat kell küzdeniük azért, hogy egyáltalán legyenek. Mikor a Szentföldön jártam, ott, az ottani pusztában, tulajdonképpen nem egy homoksivatag, hanem egy kősvivatag. Az első úton az volt az élményem a pusztáról, hogy tényleg mennyire egy kopár, élettelen vidék. A pusztában az ember egyszer csak rácsodálkozik arra, mit jelent, hogy mi tényleg élünk. De figyelni kell, mert a puszta él, nem lehet a követ csak úgy felemelni, mert esetleg egy skorpió hűsölt alatta.

A következő, hogy a pusztában nem lehet elrejtőzni. Hát az online világban csodálatosan el lehet rejtőzni, a pusztában már messziről látszok. Ez a messzi becsapós. A Hortobágy patakon eveztünk, és délben kikötöttünk egy kis facsoportnál és elkezdtünk főzni a fiatalok jelezték, hogy nem messze van egy kút és elmennek vízért. Mondtam, hogy szerintem messze van, de ha úgy gondolják, menjenek, de egy óra múlva érkezzenek vissza. Vissza is érkeztek úgy háromnegyed óra múlva és jelezték, hogy amikor visszafordultak ugyanolyan messze volta a kút. Az életünk pusztájában, mi csap be bennünket.

A következő, hogy a pusztában nincsenek idegenek, mert a pusztában mindenki vándor. Bárki, aki kimerészkedik a pusztába, ott egy másik vándorral fog találkozni, akkor is, hogyha ő azt a vándort nem ismeri. Sivatat emberei ismerik egymást, mert segíteni kell egymásnak, csak így lehet túlélni a pusztát.

Egy riporter kérdezi Jóska bácsit, és azt kérdezi tőle: „Jóska bácsi, ön hazajött Auschwitzból, ahonnan alig élte túl a haláltáborokat valaki. Ha megengedi, és nem veszi ezt bántásnak, az érdekelne engem, hogy miért pont maguk élték túl, hogy mi önökben a közös vonás, hogy ez egy tehetség, egy adottság, egy képesség, egy erény? Miért pont maguk néhányan jöttek haza?” És a Jóska bácsi a következőt válaszolta: „Szerkesztő úr, nem bánt engem ez a kérdés, mert a sorstársaimmal együtt nem egyszer mi is fölteszük ezt a kérdést magunknak, hogy miért pont mi jöttünk haza, akkor mit kezdjünk az életünkkel, ha éppen mi jöhettünk haza, és van egy közös vonásunk. Tehát most nem is az én válaszomat mondom önnek, hanem a közös válaszunkat az összes túlélőben, aki ezt túlélte, tényleg van legalább egy közös vonás, ez pedig a következő: valakik valamikor segítettek nekünk. Szerkesztő úr, a haláltáborból önerőből nem lehetett túlélni.”

Karácsonykor Jézus nem a telefonodra érkezik, hanem valóságosan. A pusztában Isten kérdez, és az ember válaszol, nincs közvetítő!